

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/12/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312216911
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Bzdúšek
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312216911.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Bzdúška a členov senátu JUDr. Evy Hritzovej a JUDr. Pavla Lukáča, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast.: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 10C/72/2013-46 zo dňa 30.09.2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 10C/72/2013-46 zo dňa 30.09.2013 potvrdzuje.

Žalovanému odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

odôvodnenie:

Okresný súd Nitra napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd uviedol, že žalobca sa písomne podaným návrhom doručeným dňa 28.09.2012 domáhal od žalovaného zaplata sumy 125,-- eur ako majetkovej škody a titulom nemajetkovej ujmy v sume 605,-- eur. Svoj návrh odôvodnil tým, že Okresný súd Levice zapríčinil svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) vznik škody na strane žalobcu. Žalobca ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla nepĺnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 4094881 dlžníkom: Z. R., nar. XX.XX.XXXX. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresného súdu Levice a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu na rozhodnutie, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 07.01.2011 a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, omeškania viac ako 11 mesiacov. Uviedol, že v exekučnom konaní je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ak v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpi až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva

zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Žalobca sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja po doručení upovedomenia o začatí exekúcie.

V návrhu uviedol, že majetková škoda predstavuje účelne vynaložené náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom. Žalobca vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,-- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-- eur, a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolu stavu konania na exekučnom súde sumu 15,-- eur, spolu sumu 125,-- eur. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o udelení poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nepravým úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru žalobcu dôsledkom jeho nesústrednej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného.

Žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku 23.04.2012, pričom k uspokojeniu nároku zo strany žalovaného nedošlo. Navrhol doplniť dokazovanie znaleckým posudkom, ktorý si nechal vypracovať Ekonomickej univerzite v Bratislave a to k výške škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného.

Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril podaním zo dňa 20.06.2013, v ktorom žiadal žalobu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania. Poukázal na to, že návrh je zmätočný, keď žalobca síce podal písomný návrh a poukazoval na konkrétne dôkazy, žiadne dôkazy však sám nepredložil. Uviedol, že nie je jasný ani titul nároku na náhrady škody. Uviedol, že si žalobca uplatňuje jednak nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prieťahov, na druhej strane i z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Žalobca nepodnikol žiadne kroky pre odstránenie neželaného stavu v prieťahoch v konaní. Mal za to, že návrh je podaný predčasne, keď neuplynula 6 mesačná doba na predbežné prerokovanie nároku, v rámci ktorej žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť, na základe čoho žalovaný nepovažoval nárok za predbežne prerokovaný. Uviedol, že žalobca podal prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody 23.04.2012, pričom už 28.09.2012 bola súdu doručená žaloba vo veci a je teda zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr. Lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučný titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok.

Zo spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 14Er/319/2010 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie podal súdny exekútor na súd dňa 28.04.2010, k čomu pripojil návrh na vykonanie exekúcie spísaný 12.03.2010. Súd vyzval súdneho exekútora výzvou zo dňa 10.05.2010, aby predložil zmluvu o úvere uzavretú s povinným. Súdny exekútor doručil súdu 24.05.2010 na vedomie list, ktorým žiadal oprávneného na predloženie zmluvy priamo súdu. Dňa 14.10.2010 súd opakovane žiadal oprávneného o predloženie zmluvy o úvere s povinným. Dňa 27.10.2010 dourčil oprávnený súdu zmluvu o úvere a Všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Okresný súd Levice rozhodol o žiadosti súdneho exekútora tak, že poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie poverením č. 5402 070656* dňa 07.01.2011. Súdny exekútor vrátil dňa 18.10.2012 poverene na vykonanie exekúcie s tým, že exekučné konania sa skončilo vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie.

Nahliadnutím do Spr 1001/2012 súd zistil, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhrady škody bola žalovanému doručená dňa 30.04.2012. Súd zistil, čo vyplývalo z vyjadrenia samotného žalovaného, že sa žalobca na neho obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom vyčítal žalobcovi, že podal žalobu skôr, ako uplynula lehota 6 mesiacov od podania tejto žiadosti. Žalovaný uviedol, že mu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola doručená 23.04.2012, súd mal za preukázané, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola doručená žalovanému dňa 30.04.2012. Súd sa stotožňuje s tým, že žaloba bola podaná pred uplynutím 6 mesačnej lehoty, keď žaloba bola podaná 28.09.2012. Súd má však za to, že ku dňu jeho rozhodovania o návrhu žalobcu už

bolo zrejmé, že žalovaný neuznal nárok žalobcu v rámci predbežného prerokovania ho neuspokojil, čo vyplynulo aj z vyjadrenie žalovaného a preto mal za to, že v čase svojho rozhodnutia 6 mesačná lehota uplynula a žalovaný nárok žalobcu neuspokojil.

Súd vykonaným dokazovaním zistil, žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená 28.04.2010 a súd rozhodol o tejto žiadosti 07.01.2011, teda po zákonom stanovenej lehote, po viac ako 8 mesiacoch od obdržania žiadosti o udelenie poverenia. Z tejto doby však bol oprávnený nečinný od 13.05.2010 do 27.10.2010, t. j. viac ako 5 mesiacov, kedy súd doručil exekútorovi žiadosť o predloženie zmluvy o úvere uzavretej s povinným a doručením požadovanej listiny. Z uvedeného je zrejmé, že k vydaniu poverenia po zákonom stanovenej lehote došlo aj preto, že súd musel opakovane žiadať najskôr exekútora a potom oprávneného o predloženie listiny, ktorú potreboval pre svoje rozhodnutie. Je preto nepochopiteľné, že sa žalobca v konaní domáha náhrady škody pre nesprávny úradný postup súdu, ktorý spôsobil vo väčšej miere on sám, ak súd porovná dobu, počas ktorej bol žalobca v pozícii oprávneného nečinný.

Súd nemal preukázané, že by žalobcovi v dôsledku oneskorenia vydania poverenia na vykonanie exekúcie vznikla škoda. Súd má za to, že žalobca nepreukázal vznik škody, ktorú vyčíslil paušálnou sumou a rovnako nepreukázal príčinnú súvislosť s oneskorené vydaným rozhodnutím o poverení na vykonanie exekúcie. V tejto súvislosti súd uvádza, že škoda nemôže byť uplatnená v nejakej paušálnej čiastke, ale musí byť preukázané, že práve pre nesprávny úradný postup došlo k výške škody, ktorá musí byť vyčíslená presne a musí byť preukázaná aj príčinná súvislosť, čo však žalobca nepreukázal a ku škode neprodukoval ani žiadne dôkazy. Škodu charakterizuje v hypotetickej rovine a poukazuje na zvýšené pracovné výkony zamestnancov v súvislosti s podávaním sťažností a urgencií. V spise sa nachádza jedna sťažnosť na prieťahy v konaní zo dňa 30.08.2010, ktorú podal oprávnený ešte predtým, ako sám reagoval na výzvu súdu o predloženie zmluvy o úvere s povinným. Samotný žalobca žiadal ako dôkaz pripojiť exekučný spis, pričom žiadne iné dôkazy o vzniku škody nepredložil.

Súd ďalej poukazuje na to, že z exekučného spisu zistil, že exekúcia bola skončená a to vymožením pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie. Z tohto jednoznačne vyplýva, že žaloba je podaná nedôvodne, keďže oprávnený bol v plnom rozsahu uspokojený v exekučnom konaní a teda že ani nedodržanie lehoty na vydanie poverenia nemalo žiadny vplyv na prípadné zmenšenie jeho majetku v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, na ktorý poukazuje v žalobe.

Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi by bolo v rozpore s ustanovením § 1 OSP, podľa ktorého Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb, ako aj v rozpore s dobrými mravmi.

Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu v plnom rozsahu zamietol.

Z právneho hľadiska súd vec posúdil podľa § 4 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z. z., § 41 ods. 1, 2, § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 OSP a v konaní úspešnému žalovanému ich nepriznal, pretože žalovaný si žiadne trovy neuplatnil (§ 151 ods. 1 OSP).

Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom, nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatočne a neúplne zisteného skutkového stavu veci. Žalobca namietal, že prvostupňový súd rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 z. č. 514/2003 Z. z., čím súd de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. Podľa žalobcu súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a nie svojimi úvahami negovať právo

na spravodlivý súdny proces a osobitne právo na prerokovanie veci v primeranom čase. Žalobca preto žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd prejednal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 214 ods. 2 OSP s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil vopred v zákone stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 OSP).

Rozsudok bol vyhlásený dňa 14.10.2014.

Predmetom odvolacieho konania je napadnutý rozsudok, ktorým prvostupňový súd Okresný súd Nitra žalobu žalobcu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania odvolací súd zistil, že prvostupňový súd vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, riadne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že postupom prvostupňového súdu nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Žalobca v odvolaní ostatne ani neuviedol a nekonkretizoval, v čom, resp. akým postupom súdu mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom.

K aplikácii novej právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 9 ods. 2 z. č. 514/2003 Z. z. odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd vychádzal zo znenia tejto právnej úpravy účinnej v rozhodnom čase, pričom prvostupňový súd ani nezisťoval, či došlo k prieťahom v konaní. I podľa názoru odvolacieho súdu žalobca vznik škody a jej výšku nezdokladoval a nepreukázal, čím sa nenaplnil jeden z predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu.

Odvolací súd preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému ich však odvolací súd nepriznal, pretože si ich neuplatnil (§ 151 ods. 1 OSP).

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.